

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Aleny Polednové a soudců JUDr. Jany Šalomounové a Mgr. Martina Šebka ve věci žalobce [REDACTED], nar. [REDACTED], bytem [REDACTED], PSČ [REDACTED], zastoupeného Doc. JUDr. et Mgr. Janem Brázdou, Ph.D., advokátem se sídlem Plzeň, Malá 43/6, PSČ 301 00, proti žalované **Česká republika - Celní úřad pro Karlovarský kraj**, se sídlem Karlovy Vary - Bohatice, Dubová 8, PSČ 360 04, **o uložení povinnosti zveřejnit písemnou omluvu a zaplacení částky 100.000 Kč**, o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 8. 11. 2016, č. j. 12 C 149/2015-357,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se p o t v r z u j e .**
- II. Žalobce je p o v i n e n zaplatit žalované náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 1.372,- Kč ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění

Okresní soud v Karlových Varech rozsudkem ze dne 8. 11. 2016, č. j. 12 C 149/2015-357, zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal uložení povinnosti žalované omluvit se žalobci za nerovné – diskriminující jednání, které vůči němu uplatňovala tím, že mu nezajistila přidělení služebního psa tak, jak měla učinit vzhledem k jeho zařazení, a nutila jej vykonávat službu za jiných podmínek, než za jakých vykonávali službu ostatní příslušníci v jeho zařazení, přičemž omluva zveřejněná formou služebního tisku pro všechny příslušníky Celní správy České republiky měla být písemná ve znění: Celní úřad pro Karlovarský kraj

zastoupený ředitelkou plk. Mgr. ██████████ se omlouvá pppap. ██████████ za nerovné – diskriminujícímu jednání, kterého se vůči němu dopustili jednotliví služební funkcionáři Celního ředitelství pro Karlovarský kraj (výrok I.), dále zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal po žalované zaplacení částky 100.000,- Kč (výrok II.), a žalobci uložil povinnost zaplatit žalované na nákladech řízení částku 9.292,- Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok III.).

Proti tomuto rozsudku podal si žalobce včasné odvolání, ve kterém soudu I. stupně zejména vytkl, že na základě provedených důkazů dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním. Žalobce tedy nesouhlasil se skutkovými závěry, které soud přijal ke sporným skutečnostem, a vytkl mu rovněž to, že se nezabýval tím, že žalobci nebyl přidělen služební pes také v době od 1. 9. 2015 do 8. 11. 2016, a v té souvislosti odmítl závěr soudu I. stupně, že by služebního psa ██████████ vrátil proto, že (bezdůvodně) odmítl uzavřít dohodu o pracovní činnosti, na základě které by se o psa staral mimo výkon služby, a předložil vlastní skutkovou verzi vzniklé situace. Žalobce dále soudu I. stupně vytkl, že v odůvodnění svého rozsudku zaměnil osobu ██████████ s osobou mjr. ██████████. Dále žalobce nesouhlasil se závěrem soudu I. stupně, že primárním důvodem k přemístění služebního psa ██████████ bylo rozhodnutí hlavního kynologa Generálního ředitelství cel, neboť z důvodů, které v odvolání uvedl, nebyl dle jeho názoru hlavní kynolog oprávněn takové rozhodnutí vydat. Žalobce nesouhlasil ani s důvody uváděnými žalovanou, pro které k odebrání služebního psa ██████████ došlo, neboť dle jeho přesvědčení byl mu služební pes ██████████ odebrán po dohodě mezi Celním úřadem pro Karlovarský kraj a hlavním kynologem, přičemž důvodem toho bylo, že žalobce nesouhlasil s rozhodnutím ředitelky Celního úřadu pro Karlovarský kraj o přemístění psů z jeho bydliště, a byl tak připravován stav, že žalobce zůstane bez psa. Správným dle žalobce není ani závěr soudu I. stupně, že jiný služební pes nebyl žalobci v době od 1. 4. 2015 do 4. 8. 2015 přidělen z objektivních důvodů a nikoli jako reakce na postoje žalobce. V té souvislosti poukázal na neobvyklost situace, kdy psovod po vyřazení služebního psa zůstane bez služebního psa nového, a na přidělování jiných služebních psů ostatním psovodům. Nesprávně dle žalobce soud I. stupně vyhodnotil také prokázání žalobcem tvrzené telefonické pohružky ze strany hlavního kynologa ██████████, zejména v souvislosti s hodnocením výpovědí svědků ██████████ a ██████████ a výpovědi žalobce. Nesouhlasil také s tím, jak soud I. stupně vyhodnotil obsahu e-mailu ██████████. Žalobce dále nesouhlasil ani se závěrem soudu I. stupně, že v lednu 2015 k přidělení služebního psa ██████████ nedošlo, a v té souvislosti poukázal na to, že tento pes byl ██████████ nabízen, ačkoli se jednalo o psa vytipovaného pro žalobce, přičemž skutečnost, že pes nakonec vykoupen nebyl, není dle žalobce z tohoto pohledu významná. Nalézací soud dle žalobce také nepřihlédl k tomu, že podle výpovědi svědka ██████████ měl tento svědek pro žalobce vytipované i další psy, ale celní správa o ně nejevila zájem.

Žalobce je tedy přesvědčen, že z důkazů provedených v rámci soudního řízení u nalézacího soudu vyplynulo, že žalovaná se k němu chovala diskriminačně a jinak než k ostatním příslušníkům celní správy, a z toho důvodu vyplývá i nerovné zacházení se žalobcem. Žalobce má tak na rozdíl od soudu I. stupně za to, že byla prokázána skutková podstata § 77 zákona č. 361/2003 Sb., kde je stanoveno, že bezpečnostní sbor ani příslušník nesmí výkonu práv a povinností vyplývajících ze služebního poměru zneužívat k újmě jiného účastníka služebního poměru nebo k ponižování jeho lidské důstojnosti a dále že bezpečnostní sbor je při vytváření podmínek výkonu služby povinen zajišťovat rovné zacházení se všemi příslušníky. Dále žalobce ve svém odvolání připomněl tu skutečnost, že je nutno posoudit i možnosti žalobce a možnosti žalované prokazovat nerovné jednání a diskriminaci, kdy žalobce má podstatně jiné možnosti než žalovaná a má i jinou možnost předkládat důkazy.

Dle žalobce je tak nutno přihlédnout i k tomu, že svědci, kteří u soudu vypovídali, jsou zaměstnanci žalované a samozřejmě mají obavy, aby nedopadli stejně jako žalobce. S ohledem na to je dle přesvědčení žalobce třeba pečlivě zvažovat každý listinný důkaz i výpověď svědků a hodnotit je v tomto kontextu. Zdůraznil dále, že diskriminace a nerovné zacházení je velmi závažná skutečnost, která v případě, že se nebude řádně řešit, bude gradovat a v bezpečnostních sborech bude mít nedozírné následky. Dle přesvědčení žalobce v daném soudním řízení pro přílišný právní pozitivismus byla zastíněna spravedlnost. Pokud by bylo v obdobných věcech postupováno tím způsobem, jak to učinil soud I. stupně, bylo by dle žalobce velice složité, takřka nemožné, prokázat jakoukoli šikanu ze strany nadřízených, což by však bylo velmi alarmující. Žalobce proto navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně změnil tak, že žalobě v plném rozsahu vyhoví a žalované uloží povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření k podanému odvolání s tímto odvoláním nesouhlasila a uvedla, že na rozdíl od žalobce má za to, že soud I. stupně ke sporným skutečnostem provedl rozsáhlé dokazování, na základě kterého dospěl ke správným skutkovým zjištěním, které byly podkladem pro právně správné posouzení věci. Skutková zjištění soudu I. stupně dle žalované odpovídají provedeným důkazům a není zde žádný logický rozpor v hodnocení důkazů. Dle žalované období po 4. 8. 2015 nebylo předmětem žaloby, důkazy k němu prováděny nebyly, a je tudíž bezpředmětné se skutečnostmi nastalými po 4. 8. 2015 zabývat. Žalovaná dále setrvala na svém stanovisku, že rozhodnutí (rozkaz) ředitelky Celního úřadu pro Karlovarský kraj o přemístění ustájení služební feny ■■■■ na jiné místo je rozhodnutím služebního funkcionáře, které nemůže být v daném řízení přezkoumáváno. Nesouhlasí také se závěry žalobce ohledně pravomoci k vydání rozkazu vůči celním úřadům, kdy dle žalované žalobce zaměňuje rozhodování ve správním řízení a rozhodování služebního funkcionáře dle zákona č. 361/2003 Sb., přičemž v podaném vyjádření k odvolání předložila svoji argumentaci k této otázce. Pokud se jedná o přemístění služebního psa ■■■■ k jinému celnímu úřadu, pak žalovaná uvedla, že o tom nebylo rozhodnuto hlavním kynologem, ale ředitelkou odboru dohledu Generálního ředitelství cel s tím, že služební pes ■■■■ nebyl také v majetkové evidenci žalované, jak tvrdí žalobce. V souvislosti s tím žalovaná namítla, že není podstatné zjišťovat důvod, proč byl služební pes ■■■■ žalobci přidělen. Žalovaná nesouhlasila také s tím, že by žalovanou tvrzený primární důvod pro přidělení služebního psa ■■■■ k Celnímu úřadu pro Pardubický kraj, tedy centralizace psů této kategorie u tohoto celního úřadu, nebyl prokázán. Nesouhlasila ani s tvrzením žalobce, že by bylo prokázáno, že svědek ■■■■ vytipoval v předmětné době pro žalobce více psů, ale celní správa o ně neměla zájem. Nesouhlasila ani s námitkami žalobce ohledně potřeby zjišťovat, kdy byl vykoupen služební pes pro ■■■■ ■■■■ a nesouhlasila ani s návrhem žalobce na výslech svědka ■■■■. Žalovaná dále nesouhlasila ani s tím, jaké závěry žalobce vyvozuje z výpovědi svědků ■■■■ a ■■■■ ohledně obsahu telefonátu svědka ■■■■ se žalobcem. Na rozdíl od žalobce má pak za to, že soud I. stupně správně vyhodnotil důkaz e-mailovou korespondencí ■■■■ ■■■■, a za významné nepovažuje ani to, že byl ■■■■ ■■■■ v lednu 2015 (někým) ukázán pes ■■■■. Dle přesvědčení žalované měli účastníci v řízení před soudem I. stupně rovné postavení. Žalovaná proto navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu I. stupně jako věcně správný potvrdil a žalované přiznal právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Na podkladě včasného odvolání žalobce přezkoumal odvolací soud napadený rozsudek soudu I. stupně, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, postupem dle ust. § 212 a násl. o.s.ř., přihlédl k obsahu odvolání žalobce a vyjádření žalované k němu, a poté, co

ve věci konal odvolací jednání, dospěl k závěru, že odvolání žalobce za důvodné považovat nelze.

V posuzované věci domáhá se žalobce žalobou podanou u Okresního soudu v Karlových Varech dne 26. 6. 2015 vydání soudního rozhodnutí, kterým by byla žalované uložena povinnost k omluvě a zaplacení částky 100.000,- Kč žalobci jako náhrady za nemajetkovou újmu, která mu byla způsobena nerovným – diskriminačním zacházením v rámci služebního poměru žalobce u žalované. Vedle toho se žalobce původně domáhal ještě uložení povinnosti žalované přidělit mu nového služebního psa a nesnižovat jeho služební příjem, v tomto rozsahu vzal však žalobce svoji žalobu zpět a řízení bylo zčásti pravomocně soudem I. stupně zastaveno. Žalovaná s podanou žalobou nesouhlasila a nesouhlasí a namítala, že se nerovného – diskriminačního jednání vůči žalobci nedopustila. V podrobnostech ohledně obsahu podané žaloby i vyjádření žalované k ní odkazuje odvolací soud na odůvodnění napadeného rozsudku soudu I. stupně, kde jsou tato podání účastníků v dostatečném rozsahu reprodukována.

Pro úplnost již na tomto místě odvolací soud uvádí, že žalobce v průběhu řízení před soudem I. stupně znění omluvy a text žalobního návrhu, který uvozoval požadovanou omluvu, průběžně upřesňoval a doplňoval. Dle názoru odvolacího soudu nelze soudu I. stupně vytknout, pokud taková podání žalobce posoudil pouze za upřesnění podané žaloby a nikoli za její změnu, neboť ve své podstatě byl žalobcem uplatňován stále stejný nárok, a tudíž i dle přesvědčení odvolacího soudu nebylo třeba ve smyslu ust. § 95 o.s.ř. ohledně případných změn žaloby v souvislosti s těmito upřesněními (doplněními) znění omluvy a textu uvozujícího požadovanou omluvu rozhodovat.

Odvolací soud si je dále vědom i toho, že uvozující text požadované omluvy, který soud I. stupně uvedl v zamítavém výroku I. napadeného rozsudku, ne zcela odpovídá poslední verzi tohoto textu uvedené žalobcem v jeho podání ze dne 29. 6. 2016, kdy namísto slovního spojení: „...tím, že mu nepřidělila, případně nezajistila přidělení služebního psa tak, jak měla učinit...“, soud I. stupně uvedl jen slovní spojení „...tím, že mu nezajistila přidělení služebního psa tak, jak měla učinit...“. Za situace, kdy soud I. stupně přistoupil k úplnému zamítnutí podané žaloby, o čemž dle odvolacího soudu není žádných pochyb, nepovažuje však odvolací soud tuto skutečnost za takovou, aby si vyžadovala jakéhokoli zásahu odvolacího soudu. Stejně tak pro rozhodnutí odvolacího soudu za situace, kdy odvolání žalobce neshledal důvodným, není významná ani námitka žalované v tom směru, že ve znění omluvy žalobce nesprávně uvedl označení „Celní ředitelství pro Karlovarský kraj“, a ani reakce žalobce v tom směru, že toto své pochybení při formulaci omluvy uznal.

Dále s ohledem na námítky žalobce v podaném odvolání a rovněž s ohledem na vyjádření žalované k němu odvolací soud předesílá, že se ztotožňuje se závěrem soudu I. stupně i stanoviskem žalované v tom směru, že údajné nerovné či diskriminační (diskriminující) jednání ze strany žalované vůči žalobci v souvislosti s přidělením a následným odnětím služebního psa ██████ (označován také jako ██████) žalobci, tedy jednání žalované vůči žalobci nastalé po 4. 8. 2015, předmětem tohoto řízení nebylo. Je přitom evidentní, že žalobce údajné nerovné či diskriminační jednání žalované vůči němu nastalé od 4. 8. 2015 v souvislosti s přidělením a následným odnětím služebního psa ██████ žalobou podanou u soudu dne 26. 6. 2015 uplatnit nemohl, neboť v době podání žaloby k takovému jednání ještě nedošlo. S ohledem na to, že po podání žaloby byl dne 4. 8. 2015 žalobci služební pes ██████ přidělen a žalobce v souvislosti s tím vzal svoji žalobu zčásti v rozsahu požadavku na uložení povinnosti žalované přidělit mu nového služebního psa zpět, nelze

považovat následné odnětí psa ■■■■■, a to i s přihlédnutím k důvodům, proč se tak stalo, za trvajících (nerovných, diskriminujících) jednání žalované vůči žalobci namítané již vlastní žalobou. Přidělením služebního psa ■■■■■ žalobci byl tedy dle názoru odvolacího soudu ukončen žalobcem v žalobě namítaný protiprávní stav v tom směru, že žalobce, ačkoli zařazen jako psovod, vykonával službu bez služebního psa. Tomu ostatně odpovídá i žalobcem provedené částečné zpětvzetí žaloby.

Pokud tedy žalobce poté, co mu byl odňat i služební pes ■■■■■ v souvislosti s neuzavřením dohody o pracovní činnosti ohledně péče o něj, tuto skutečnost namítl ve svém podání ze dne 8. 9. 2015, kdy žalobce opět rozšířil svůj žalobní požadavek o uložení povinnosti žalované zajistit mu přidělení služebního psa, aby mohl vykonávat funkci služebního psovoda, ve které je služebně zařazen, pak soud I. stupně správně v tomto směru, tedy ve vztahu k doplnění dalšího jednání ze strany žalované, které žalobce považuje za nerovné či diskriminující v souvislosti s odnětím služebního psa ■■■■■ pro neuzavření dohody ohledně péče o něj, a v souvislosti s požadavkem žalobce na rozhodnutí soudu o uložení povinnosti žalované služebního psa mu přidělit (zajistit přidělení), posoudil toto podání žalobce jako změnu žaloby ve smyslu ust. § 95 o.s.ř. Okresní soud v Karlových Varech pak usnesením ze dne 10. 9. 2015, č. j. 12 C 149/2015-67, které nabylo právní moci dne 21. 9. 2015, tuto změnu žaloby spočívající v rozšíření žaloby o nový nárok navrhaný v podání žalobce ze dne 8. 9. 2015 nepřipustil.

S ohledem na výše uvedené se tudíž soud I. stupně správně skutečnostmi nastalými po, resp. od 4. 8. 2015 nezabýval. Ani odvolací soud proto nepovažuje za nutné a ani možné vyjadřovat se k námitkám žalobce ohledně údajného nerovného zacházení s ním v souvislosti s tím, že mu pes nebyl přidělen rovněž v době od 1. 9. 2015 do 8. 11. 2016, a není potřeba dále reagovat ani na námitky žalobce týkající se údajně nesprávných zjištění soudu I. stupně ohledně důvodu tohoto stavu.

Dle názoru odvolacího soudu tedy soud I. stupně správně vymezil předmět daného řízení, v rámci toho správně vymezil skutečnosti mezi účastníky sporné a nesporné a ke sporným skutečnostem mezi účastníky provedl dle názoru odvolacího soudu dostatečné dokazování (odvolací soud nepovažuje v tomto směru za nesprávný postup soudu I. stupně ani to, pokud neprovedl výslech ■■■■■ ■■■■■ jako svědka, ale spokojil se jen s jeho písemným vyjádřením, neboť to bylo pro posouzení věci zcela dostatečné), na jehož podkladě po řádně provedeném hodnocení důkazů ve smyslu ust. § 132 o.s.ř. dospěl, až na níže uvedené výhrady, ke správným skutkovým zjištěním, z nichž při svém rozhodování vychází i odvolací soud, které dle přesvědčení odvolacího soudu i správně právně posoudil. Odvolací soud proto pro stručnost, pokud se jedná o rozsah provedeného dokazování, hodnocení provedených důkazů a skutková zjištění soudu I. stupně, stejně jako na právní posouzení provedené soudem I. stupně, na odůvodnění napadeného rozsudku soudu I. stupně odkazuje.

Odvolací soud tedy neshledal ani potřebu dokazování provedené před soudem I. stupně opakovat či doplňovat, a to ani důkazy označenými žalobcem v podaném odvolání. K takto žalobcem označeným listinným důkazům odvolací soud pro úplnost uvádí, že služební předpis č. ■■■■■ byl soudem I. stupně k důkazu proveden, metodická informace č. ■■■■■ je účinná až od 23. 6. 2016, tedy nebyla účinná v době, ve které mělo k nerovnému - diskriminujícímu jednání, které bylo předmětem tohoto sporu, docházet, a tudíž pro rozhodnutí soudu v této věci neměla žádného významu. Organizační řád Celní správy České republiky a dopis Celního úřadu pro Karlovarský kraj ■■■■■ ■■■■■ ze dne 22. 10. 2014 nebyly v řízení před soudem I. stupně k důkazu označeny, nadto tyto důkazy nejsou ani

způsobilé ovlivnit rozhodnutí soudu v této věci, pokud jimi mají být prokazovány jen kompetenční otázky týkající se nakládání se služebními psy v rámci celní správy.

K odvolacím námitkám žalobce a s přihlédnutím k vyjádření žalované k podanému odvolání dále odvolací soud zdůrazňuje, že z ust. § 77 zákona č. 361/2003 Sb. vyplývá, že ve věcech služebního poměru příslušníků bezpečnostních sborů je podle ust. § 7 odst. 3 o.s.ř. dána pravomoc soudu rozhodovat na základě žaloby pouze tehdy, je-li žaloba podána z důvodu porušení práv a povinností vyplývajících z rovného zacházení jiným jednáním než rozhodnutím služebního funkcionáře vydaným podle ust. § 181 zákona č. 361/2003 Sb. Tímto jiným jednáním lze rozumět například obtěžování a sexuální obtěžování (viz § 77 odst. 5, 6 citovaného zákona), pronásledování, odmítnutí nebo opomenutí přijmout určité rozhodnutí nebo opatření, jehož důsledkem je znevýhodnění jednoho příslušníka oproti jiným apod. Má-li porušení práv a povinností vyplývajících z rovného zacházení základ v konkrétním rozhodnutí služebního funkcionáře, rozhodují o právech nebo povinnostech příslušníků bezpečnostních sborů tak, jako ve všech ostatních věcech vyplývajících ze služebního poměru (vyjma případů uvedených v ust. § 171 citovaného zákona, na něž se ustanovení o řízení ve věcech služebního tomu srovnej shodně usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 19. 12. 2016, č. j. 21 Cdo 2686/2015).

V souvislosti s tím je třeba dle odvolacího soudu hodnotit rovněž žalobu uplatněnou v této věci a posuzovat žalobcem uplatněné důvody pro její podání. Dle názoru odvolacího soudu je tak třeba s ohledem na celkový obsah podané žaloby a rovněž z dalších vyjádření žalobce v průběhu řízení dovodit, že žalobce základ porušení práv a povinností vyplývajících z rovného zacházení neshledává v konkrétních rozhodnutích služebního funkcionáře, ale v celkovém přístupu žalované ve vztahu k žalobci. Ačkoli tedy žalobce v podané žalobě i ve svých dalších vyjádřeních v průběhu řízení poukazuje na určité úkony ze strany služebních funkcionářů žalované (či celní správy obecně), které by mohly být hodnoceny jako rozhodnutí služebního funkcionáře, kdy žalobce současně snáší argumenty pro to, aby takto hodnoceny nebyly (a to i ve svém podání předneseném při odvolacím jednání dne 2. 3. 2017), je třeba v celkovém kontextu podané žaloby uvažovat tak, že žalobce v tomto řízení nenapadá taková jednotlivá konkrétní rozhodnutí služebního funkcionáře, nýbrž je uvádí jako projevy snahy žalované o „potrestání“ žalobce s ohledem na jeho vystoupení proti rozhodnutí ředitelky Celního úřadu pro Karlovarský kraj ohledně přemístění ustájení služební feny ██████, jejímž výsledkem, a to v dohodě mezi Celním úřadem pro Karlovarský kraj a Generálním ředitelstvím cel, mělo být nepřidělení služebního psa žalobci jako postih a znevýhodnění žalobce. V tomto kontextu je pak odvolací soud přesvědčen, že zde pravomoc soudu k rozhodnutí o podané žalobě dána je, a tudíž soud I. stupně nepochybil, pokud podanou žalobu věcně projednal.

Pro úplnost odvolací soud připomíná, že předmětem daného řízení nebyly skutečnosti týkající se rozhodování služebních funkcionářů ohledně platových nároků žalobce, neboť v tomto směru vzal žalobce žalobu zpět a řízení bylo v tomto směru zčásti zastaveno, tudíž skutečnostmi, kdy na podkladě konkrétního rozhodnutí služebního funkcionáře došlo ke snížení či nepřiznání platových nároků žalobci, se správně soud I. stupně nezabýval a zabývat se těmito skutečnostmi nebude ani odvolací soud.

Pokud jde o jednotlivé dílčí závěry nalézacího soudu, pak odvolací soud souhlasí se závěrem soudu I. stupně, že nelze považovat za nerovné či diskriminační (diskriminující) jednání vůči žalobci odnětí služebního psa ██████ žalobci a jeho předání k jinému celnímu úřadu, tedy Celnímu úřadu pro Pardubický kraj. V souvislosti s tímto namítaným jednáním je

třeba zejména zdůraznit, že k předání služebního psa ■■■■■ došlo od 1. 5. 2014, tedy ještě dříve, než bylo vydáno rozhodnutí ředitelky Celního úřadu pro Karlovarský kraj o přemístění ustájení služební feny ■■■■■. Je tedy evidentní, že jednání žalované v souvislosti s odnětím služebního psa ■■■■■ žalobci a jeho předáním k jinému celnímu úřadu nemohlo být vedeno pohnutkou, kterou žalobce namítá, tedy snahou žalobce potrestat za to, že se domáhal přezkoumání rozhodnutí ředitelky Celního úřadu pro Karlovarský kraj ohledně přemístění ustájení služební feny ■■■■■. Současně odnětím služebního psa ■■■■■ žalobci a jeho předáním k jinému celnímu úřadu nenastala situace, kdy by žalobce zůstal bez služebního psa, neboť v té době mu byl přidělen další služební pes, tedy služební fena ■■■■■, a tudíž právě s touto služební fenou ■■■■■ činnost psovoda ve služebním poměru i nadále vykonával.

Za nerovné zacházení se žalobcem či za jeho diskriminaci nelze považovat tu skutečnost (situaci), že žalobce měl od 1. 5. 2014 přiděleného pouze jednoho služebního psa, tedy služební fenu ■■■■■, neboť v souladu s čl. 12 odst. 2 služebního předpisu č. ■■■■■ je v zásadě psovodovi přidělen jen jeden služební pes a pouze ve výjimečných a odůvodněných případech může být psovodovi přiděleno více služebních psů.

Nadto odvolací soud souhlasí i s těmi závěry soudu I. stupně, že v řízení před soudem I. stupně bylo prokázáno, že důvodem odnětí služebního psa ■■■■■ žalobci a jeho předání k jinému celnímu úřadu nebyla snaha žalobce jakkoli diskriminovat či s ním nerovně zacházet (vytvářet si předpoklady pro takové nerovné či diskriminační zacházení), ale rozhodnutí Generálního ředitelství cel v souvislosti s vyhodnocením využitelnosti tohoto služebního psa kategorie všestranný v rámci působnosti Celního úřadu pro Karlovarský kraj a aktuální potřeba zajistit ostrahu celních skladů v Pardubickém kraji, respektive rozhodnutí v tom směru, že právě u Celního úřadu pro Pardubický kraj budou umístěni všichni psi v kategorii všestranný.

Odvolací soud dále souhlasí s tím hodnocením soudu I. stupně ohledně předání psa ■■■■■ v souvislosti se stížnostmi sousedů žalobce na štěkot psů, tedy souhlasí s tím závěrem soudu I. stupně, že pokud žalovaná následně v korespondenci se sousedem žalobce ■■■■■ argumentovala předáním služebního psa ■■■■■ k jinému celnímu úřadu jako jedním z přijatých opatření k eliminaci veškerých negativních jevů, že se ve skutečnosti jednalo pouze o zástupný důvod, tedy zklidnění situace, jak to ve své výpovědi uvedla ředitelka žalované.

Pouze pro úplnost tedy odvolací soud dodává, že dle jeho přesvědčení i za situace, pokud by pravým důvodem předání psa ■■■■■ k jinému celnímu úřadu bylo vyřešení stížností sousedů žalobce na štěkot služebních psů, ani v takovém případě by nebylo možno takové jednání považovat za jednání diskriminující žalobce či jako nerovné zacházení se žalobcem. Je tomu tak proto, což bylo v řízení před soudem I. stupně jednoznačně prokázáno, že obdobná situace týkající se stížností sousedů na štěkot psů umístěných v bydlíšti psovoda nebyla dříve řešena, a tedy nelze dovodit, že by případně přijaté řešení bylo výrazem nerovného zacházení se žalobcem oproti jiným příslušníkům v obdobném postavení. Odvolací soud přitom na rozdíl od žalobce považuje pro posouzení dané věci za stěžejní, že objektivně bylo prokázáno, že sousedé žalobce si na štěkot služebních psů opakovaně stěžovali, žádali řešení dané situace, a nikoli to, zda takové stížnosti byly oprávněné či nikoli.

Pokud se jedná o přemístění ustájení služební feny ■■■■■, stalo se tak rozhodnutím ředitelky Celního úřadu pro Karlovarský kraj, proti kterému žalobce uplatnil opravný prostředek (označovaný jako stížnost, odvolání, námitky), a tudíž samo o sobě takové

rozhodnutí ředitelky Celního úřadu pro Karlovarský kraj nemůže být soudem v rámci tohoto řízení přezkoumáváno. Proto jen stručně odvolací soud uvádí, že ani přemístění ustájení služební feny [REDAKCE] mimo bydliště žalobce nelze považovat za diskriminující jednání vůči žalobci či nerovné zacházení s ním právě z toho důvodu, že prostřednictvím takového opatření byla řešena situace v souvislosti se stížnostmi sousedů žalobce, které zde objektivně existovaly a řešení vyžadovaly, přičemž s ohledem na to, že se jednalo o zcela výjimečnou situaci, která dosud v rámci celní správy řešena nebyla, nelze ani přijatý způsob vyřešení dané situace považovat za nerovné zacházení se žalobcem oproti jiným příslušníkům v obdobném postavení. Dle přesvědčení odvolacího soudu nelze přitom takové opatření ani ve vztahu k žalobci hodnotit jako nepřiměřené, které by významným způsobem negativně ovlivňovalo podmínky výkonu služby žalobce, pokud se nové ustájení služební feny [REDAKCE] nacházelo v obci bydliště žalobce vzdáleno jen několik stovek metrů od bydliště žalobce.

Dále odvolací soud souhlasí i se závěrem soudu I. stupně, že důvodem nepřidělení služebního psa žalobci v období od 1. 4. 2015 do 4. 8. 2015, resp. 3. 8. 2015 včetně, nebyla reakce žalované na jeho námítky proti přemístění ustájení služební feny [REDAKCE] od 13. 9. 2014 z bydliště žalobce na jiné místo a reakcí na jeho žádost, aby se ho žalovaná zastala před neoprávněným osočováním ze strany souseda [REDAKCE] [REDAKCE], nýbrž to byly objektivní důvody, a v souvislosti s tím souhlasí i se závěrem soudu I. stupně, že [REDAKCE] [REDAKCE] v lednu 2015 vytipovaný pes jménem [REDAKCE] nebyl celní správou vyhodnocen jako vyhovující, a proto nebyl vůbec vykopen.

I v případě přijetí tohoto dílčího závěru soudu I. stupně se odvolací soud v zásadě ztotožňuje s hodnocením provedených důkazů ze strany soudu I. stupně snad jen s tou výhradou, pokud se jedná o hodnocení svědecké výpovědi [REDAKCE] [REDAKCE] v souvislosti s vyjádřenou pochybností soudu I. stupně o tom, že by hlavní kynolog Generálního ředitelství cel, tedy funkcionář ve služebním poměru vázaný povinností mlčenlivosti, s tímto svědkem telefonicky probíral služební záležitosti týkající se jiného příslušníka celní správy z jiného celního úřadu. Dle názoru odvolacího soudu toto vyloučit nelze s ohledem na kolegiální vztahy mezi jednotlivými psovody a hlavním kynologem, a tudíž nelze dle názoru odvolacího soudu považovat za zcela vyloučené, že by hlavní kynolog Generálního ředitelství cel [REDAKCE] [REDAKCE] skutečně žalobce nabádal k tomu, aby se ředitele Celního úřadu pro Karlovarský kraj omluvil s upozorněním na možné negativní důsledky jeho počínání, aniž by však současně bylo prokázáno, že takové upozornění ze strany hlavního kynologa Generálního ředitelství cel představovalo něco jiného, než soukromý názor této osoby, která žádnou personální pravomoc vůči žalobci neměla. Ani v souvislosti s tímto telefonickým hovorem mezi žalobcem a hlavním kynologem Generálního ředitelství cel nelze tedy dovodit, že by nepřidělení služebního psa žalobci po vyřazení služební feny [REDAKCE] od 1. 4. 2015 ze stavu služebních psů bylo vůbec projevem diskriminačního jednání, nadto služebních funkcionářů Celního úřadu pro Karlovarský kraj (kdy bylo prokázáno, že ze strany Celního úřadu pro Karlovarský kraj bylo o doplnění služebního psa pro žalobce žádáno), vůči žalobci či nerovného zacházení s ním.

Pokud bylo žalobcem poukazováno rovněž na vyjádření mjr. [REDAKCE] [REDAKCE], nadřízeného žalobce, v lednu roku 2015 v tom směru, že pokud nebude vyřízeno ustájení služebního psa u žalobce, nebude pes pro žalobce vykupován, pak je znovu třeba poukázat na to, že objektivně problémy s ustájením služebních psů u žalobce s ohledem na stížnosti jeho sousedů existovaly (bez ohledu na to, zda takové stížnosti byly oprávněné či nikoli), přičemž náhradní ustájení (mimo bydliště žalobce) bylo Celním úřadem pro Karlovarský kraj zajištěno pouze pro jednoho služebního psa, tedy služební fenu [REDAKCE]. Tyto objektivní skutečnosti pak

také vedly k tomu, že žalobci jako psovodovi byl přidělen služební pes s určitým časovým odstupem po vyřazení služební feny [REDAKCE] ze stavu služebních psů, což je situace sice neobvyklá, jak bylo v řízení prokázáno, avšak v posuzovaném případě daná právě skutečnostmi souvisejícími s (ne)možností (bezproblémového) ustájení služebního psa v bydlišti žalobce a rovněž dalšími skutečnostmi, jak byly také zjištěny soudem I. stupně (priority pro zajišťování služebních psů pro jednotlivé celní úřady, uvolňování finančních prostředků pro výkup psů).

Pokud se tedy odvolací soud ztotožnil se závěrem soudu I. stupně, že v daném řízení na podkladě dostatečně provedeného dokazování nebylo prokázáno, že žalovaná v reakci na nesouhlas žalobce s rozhodnutím žalované o přemístění ustájení služební feny [REDAKCE] z pozemku žalobce nezajistila žalobci nového služebního psa obměnou za služební fenu [REDAKCE] po jejím vyřazení ze služby z důvodu stáří a zdravotního stavu ke dni 31. 3. 2015 a do 3. 8. 2015 ho nechala sloužit v hlídce mobilního dohledu bez služebního psa, resp. že bylo prokázáno, že skutečnost, že žalobci nebyl služební pes v době od 1. 4. 2015 do 3. 8. 2015 včetně přidělen a žalobce v souladu se svým služebním zařazením sloužil v jednotce mobilního dohledu bez služebního psa, nebyla motivována snahou žalobce postihnout s ohledem na jeho nesouhlas s rozhodnutím žalované o přemístění ustájení služební feny [REDAKCE], je nutno považovat za správný rovněž právní závěr soudu I. stupně, že zde nebylo prokázáno takové jednání ve smyslu ust. § 77 odst. 1, odst. 8, odst. 10 zákona č. 361/2003 Sb., které by bylo možno hodnotit jako nerovné zacházení se žalobcem ze strany žalované, respektive jako jeho diskriminaci ve služebním poměru (porušení práv a povinností vyplývajících z rovného zacházení), a tudíž nebyly splněny ani předpoklady pro to, aby ve smyslu ust. § 77 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb. mohla být žalované uložena povinnost k omluvě žalobci a náhradě nemajetkové újmy v penězích v částce 100.000,- Kč (přiměřenému zadostiučnění), jak žalobce požadoval. Soud I. stupně tedy zcela důvodně podanou žalobu v celém rozsahu zamítl.

Správně soud I. stupně rozhodl rovněž o náhradě nákladů řízení účastníků ve smyslu ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. (případně s ohledem na částečné zpětvzetí žaloby za použití ust. § 146 odst. 2 věta první o.s.ř. - s přihlédnutím ke všem okolnostem této věci nelze dle názoru odvolacího soudu žalované přičítat procesní zavinění ani na částečném zastavení řízení v rozsahu požadavku žalobce na uložení povinnosti žalované přidělit mu, resp. zajistit mu přidělení služebního psa, přestože důvodem tohoto částečného zpětvzetí žaloby bylo přidělení služebního psa žalobci po podání žaloby, dospěl-li následně soud I. stupně i odvolací soud k závěru, že nárok žalobce ve smyslu ust. § 77 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb. ani v základu dán není) a úspěšně žalované přiznal právo na plnou náhradu účelně vynaložených nákladů tohoto řízení, které rovněž zcela správně vypočetl na celkovou částku 9.292,- Kč. Pro stručnost odvolací soud na odůvodnění rozhodnutí soudu I. stupně ohledně výše náhrady nákladů řízení odkazuje pouze s tím rozdílem, že dle názoru odvolacího soudu paušální náhrada ve smyslu ust. § 151 odst. 3 o.s.ř. a vyhlášky č. 254/2015 Sb. náleží žalované za písemná podání ve věci samé a za přípravu účasti na jednotlivá jednání před soudem I. stupně ve smyslu ust. § 1 odst. 3 písm. a), b) vyhlášky č. 254/2015 Sb., nikoli za vlastní účast u jednání soudu I. stupně ve smyslu ust. § 1 odst. 3 písm. c) vyhlášky č. 254/2015 Sb., pokud žalovaná současně požadovala, doložila a byla jí přiznána náhrada hotových výdajů souvisejících s účastí u jednání soudu I. stupně.

V souladu s ust. § 151 odst. 3 o.s.ř. totiž platí, že účastníku, který nebyl v řízení zastoupen zástupcem podle § 137 odst. 2 o.s.ř. a který nedoložil výši hotových výdajů svých nebo svého jiného zástupce, přizná soud náhradu v paušální výši určené zvláštním právním

předpisem. Paušální náhrada pak zahrnuje hotové výdaje účastníka, jeho zástupce; nezahrnuje však náhradu soudního poplatku. V souladu s ust. § 29 odst. 1 vyhlášky č. 37/1992 Sb. v rozhodném znění k hotovým výdajům účastníka náleží jízdné, stravné a nocležné. Z ust. § 151 odst. 3 o.s.ř. tak vyplývá, že účastníku, který nebyl v řízení zastoupen zástupcem podle § 137 odst. 2 o.s.ř., může být přiznána buď náhrada nákladů řízení v paušální výši za situace, pokud nedoložil výši hotových výdajů svých nebo svého jiného zástupce, kdy tato paušální náhrada zahrnuje hotové výdaje účastníka a případně jeho zástupce, s výjimkou soudního poplatku, nebo mu může být přiznána náhrada hotových výdajů ve výši, kterou doložil. Dle názoru odvolacího soudu nelze tedy současně přiznat takovému účastníku (ve vztahu ke stejným úkonům v řízení) náhradu nákladů řízení jak ve výši doložených hotových výdajů, tak v paušální výši ve smyslu vyhlášky č. 254/2015 Sb.

Pro posuzovanou věc výše uvedené znamená, že žalovaná, která nebyla zastoupena zástupcem podle § 137 odst. 2 o.s.ř., mohla v náhradě nákladů řízení uplatnit (ve vztahu k jednotlivým úkonům v řízení) buď hotové výdaje své, respektive svého pověřeného zaměstnance, jejichž výši by doložila, nebo paušální náhradu ve smyslu ust. § 151 odst. 3 o.s.ř. za použití vyhlášky č. 254/2015 Sb., nepřipadalo však do úvahy, aby žalovaná mohla úspěšně uplatnit (ve vztahu ke stejným úkonům v řízení) jak paušální náhradu, tak náhradu doložených hotových výdajů. V posuzované věci tedy žalovaná nemohla úspěšně uplatnit jak paušální náhradu, tak náhradu doložených cestovních výdajů ve vztahu k účasti u jednání soudu I. stupně, mohla však uplatnit náhradu doložených cestovních výdajů ve vztahu k účasti u jednání soudu I. stupně a současně náhradu paušálních výdajů v souvislosti s přípravou na taková jednání.

Ačkoli takto soud I. stupně neuvažoval, je ve svém výsledku jeho rozhodnutí o náhradě nákladů řízení přesto věcně správné, neboť namísto paušální náhrady za úkony v řízení spočívající v účasti u jednání náleží ve stejném rozsahu žalované paušální náhrada za úkony spočívající v přípravě k těmto jednáním soudu I. stupně, a vedle toho rovněž již soudem I. stupně správně uvažovaná paušální náhrada za písemná podání ve věci samé a náhrada doložených hotových výdajů (cestovních výdajů).

Veden výše uvedenými úvahami tedy odvolací soud postupem dle ust. § 219 o.s.ř. napadený rozsudek soudu I. stupně jako věcně správný v celém rozsahu potvrdil.

O nákladech tohoto odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle ust. § 224 odst. 1 o.s.ř. za použití § 142 odst. 1 o.s.ř. a úspěšně žalované v tomto odvolacím řízení přiznal právo na plnou náhradu účelně vynaložených nákladů odvolacího řízení, které spočívají jednak v doložených hotových výdajích pověřené zaměstnankyně žalované, tedy jejích cestovních výdajích při dvou cestách ke dvěma jednáním odvolacího soudu ■■■■■ – ■■■■■ a zpět veřejným hromadným dopravním prostředkem, kdy celková náhrada za tyto dvě cesty představuje částku 472,- Kč (2 x 200,- Kč jízdné ■■■■■ – ■■■■■ a zpět autobusem Student Agency, kdy odvolací soud správnost účtované výše této náhrady ověřil, a 4 x 18,- Kč místní přepravné, kdy odvolacímu soudu je výše místního přepravného skutečností známou z úřední činnosti). Vedle toho náleží v náhradě nákladů odvolacího řízení žalované rovněž paušální náhrada ve smyslu ust. § 151 odst. 3 o.s.ř. za použití vyhlášky č. 254/2015 Sb. ve výši celkem 900,- Kč ve smyslu ust. § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb. (3 x 300,- Kč), a to za tři úkony vykonané v tomto odvolacím řízení, tedy vyjádření k odvolání a 2x příprava na dvě jednání odvolacího soudu ve smyslu § 1 odst. 3 písm. b), f) vyhlášky č. 254/2015 Sb. Odvolací soud tedy uložil žalobci za povinnost zaplatit žalované náhradu nákladů tohoto odvolacího řízení

právě ve výši 1.372,- Kč, a to v souladu s ust. § 160 odst. 1 věta před středníkem o.s.ř. v běžné lhůtě tří dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí je dovolání přípustné, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Dovolání je možno podat k Nejvyššímu soudu ČR do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu u soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

V Plzni dne 04.05.2017

JUDr. Alena Polednová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Dagmar Mertlová